

Sešpadsmitā nodaļa.

Dieva Dēls - mūžīgi klātesošs.

Iepriekšējās nodaļās mēs atzīmējām, ka visā Elenas Vaitas kalpošanas laikā SDA bija pārliecība, ka Kristus ir dzimis no Dieva, kas nozīmē, ka Viņš patiešām ir Dieva Dēls. Mēs arī esam atzīmējuši, ka mūsdienu SDA konfesionālā ticība ir tāda, ka Kristus ir "nedzimis". Tas ir radikāli izmainījis SDA uzskatus. Šīs izmaiņas bijušais "Adventist Review" redaktors Viljams Džonsons ir nosaucis par apbrīnojamām.

Viņš teica: ... - "Daži adventisti mūsdienās domā, ka mūsu uzskati gadu gaitā nav mainījušies, vai arī viņi mēģina atgriezties laikā, kad mums viss bija kārtībā. Bet visi mēģinājumi atjaunot šādu "vēsturisko Adventismu" neizdodas mūsu mantojuma faktu dēļ. Adventistu uzskati gadu gaitā ir mainījušies mūsdienu patiesības ietekmē. Visspilgtākās izmaiņas ir skārušas mācību par Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju un Kungu." (William Johnsson, Adventist Review January 6th 1994 Article "Present Truth - Walking in God's Light", 1994)

Viņš paskaidroja, sakot: ... - "Daudzi pionieri, ieskaitot Džeimsu Vaitu, Dž. Endrjūsu, Ūriju Smitu un Dž. Vagoneru, bija ar "ariāņu" vai "pus-ariāņu" viedokli, tas ir, ka Dēls kādā brīdī, pirms mūsu pasaules radīšanas ir dzimis no Tēva." (Turpat)

Tā bija standarta ticība Elenas Vaitas dienās, bet Viljams Džonsons par šo sākotnējo pārliecību teica:

... - "Lielā mērā pateicoties Elenas Vaitas rakstu ietekmei, saturot tādus izteikumus kā: "Kristū ir dzīvība - sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā" (no Laikmetu Ilgas, 530. lpp.) - viņu "viltus mācība" pakāpeniski deva vietu Bībeles patiesībai." (Turpat)

Kā mēs šeit redzam, šodien mūsu teologi saka, ka mūsu Pionieri kļūdījās Dieva teoloģijā. Tāpēc viņi saka, ka tagad mēs kā konfesija ticam Trīsvienības doktrīnai un esam aicināti labot agrīno SDA Pionieru kļūdas.

Kā redzējam iepriekšējās nodaļās, Elena Vaita atbalstīja Kristus "dzimšanas" koncepciju. Viņa arī teica, ka Viņš ir "gudrība" no Salamana Pamācību 8. nodaļas. Mēs to uzsvērām jau iepriekšējā nodaļā. Tas neliedza pirmajiem SDA ticēt, ka Kristus ir Dievs, bet drīzāk šī koncepcija apstiprināja šo pārliecību.

Kristus, acīmredzamais Dieva attēls, ir Dievs pēc būtības.

Iemesls, kāpēc agrīnā SDA uzskatīja, ka Dieva Dēls ir Dievs, būtībā ir tāpēc, ka Bībele to saka (skat. Jāņa.1:1, Ebr.1:8, Fil.2:5-8 utt.) ... Tas tiešām ir tik vienkārši! Viņi arī pamatoja, ka tāds uzskats tika pausts tāpēc, ka Bībelē teikts, ka Viņš ir dzimis no Dieva, kas nozīmē dzimušu (vai izsaukts būt) no Dieva.

Kaut arī kaut kādā ziņā konceptuāli termins "dzimšana" var šķist tāds pats kā sākotnējās Ticības Apliecībās, kuras nāca no dažādiem Baznīcu konciliem, piemēram, kā Nikajas, Konstantinopoles u.c. (doktrīnas, kurās teikts, ka Dēls ir Dievs no Dieva, paties Dievs no patiesa Dieva). Tomēr ir viena ļoti būtiska atšķirība starp šo ticību un to, kurai ticēja SDA Pionieri. Tieši šī atšķirība padara vienu no šiem uzskatiem nepārprotami anti-trinitāru un otru pilnībā trīsvienīgu. Ļaujiet man to paskaidrot.

Ortodoksālā Trīsvienības doktrīna apgalvo, ka Dēls ir mūžīgi (nepārtraukti) dzimstošs no Tēva, kas nozīmē, ka nekad nav bijis laika, vai arī nekad nebūs tāda laika, kad Dēls nebūtu dzimstošs. Ja tā ir taisnība, tad mēs varam secināt, ka Kristus kā atsevišķa persona no Tēva pastāvējusi ir vienmēr. Tas ir galvenā Ticības Apliecību būtība. Ceturtā gadsimta ekumenisko koncilu komentārus skatiet ceturtajā, piektajā un sestajā nodaļās.

Visā Elenas Vaitas kalpošanas laikā SDA draudzēs tika uzskatīts, ka Kristus ir dzimis (vienpiedzimušais) no Dieva, un tiek teikts, ka šis notikums ir noticis tik tālu mūžībā, ka cilvēka prāts to nespēj aptvert. Šis pamatojums liek secināt, ka bija laiks, kad Dēls kā atsevišķa persona no Dieva nebija. Citiem vārdiem sakot, bija brīdis, kad Dēls, kā no Tēva atdalīta persona, piedzima no paša Tēva būtnes (nevis tika radīts). Elena Vaita šādu faktu uzskatīja par atbilstošu un viņa rakstīja: ... - "Dēls ir visa Dieva pilnības manifestācija. Dieva Vārds pasludina Viņu par "acīmredzamu Viņa godības atspulgu un būtības attēlu". " Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību." Šeit izpaužas Tēva personība." (Ellen G. White, Special Testimonies Series B No.7, page 62 1906 "Come out and be Separate")

Šis pēdējais apgalvojums ir ļoti svarīgs, lai izprastu Kristus personu. Tas ir līdzvērtīgs tam, kur Svētie Raksti par Jēzu saka: ... - "Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā." (Ebr. 1:3)

Tagad mēs redzēsim "kuru" Elena Vaita nosauca par Kristu. Mēs atgriezīsimies pie "Viņa (Dieva Tēva) godības atspulga un būtības attēla" nozīmes, kā tas ir iepriekšminētajā Rakstu pantā. Mēs redzēsim, ka tā ir viena un tā pati persona, bet divas atsevišķas individualitātes. Varbūt tas ir noslēpumu noslēpums, kas nozīmē, kā Kristus var būt Dievs, kas izpaužas miesā, bet tajā pašā laikā nebūt Dievs Tēvs. Tas nozīmē, ka Kristus, Dieva Dēls, ir mūžīgi klātesošs.

Kristus - mūžīgi klātesošs.

1891. gadā rakstā ar nosaukumu "Mierinātājs" Elena Vaita citēja Jēzus teikto: ... - "Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nāksu pie jums." Dievišķais Gars, kuru pasaules Pestītājs apsolīja sūtīt, ir Dieva klātbūtne un spēks. Viņš neatstās Savus ļaudis šajā pasaulē bez Savas žēlastības, lai Dieva ienaidnieks viņus satriektu un pasaules apspiedēji tos vajātu, bet Viņš nāks pie viņiem. Pasaule nevar redzēt patiesību; viņi nepazīst ne Tēvu, ne Dēlu, bet tas notiek tikai tāpēc, ka viņi nevēlas iepazīt Dievu, viņi nevēlas skatīties uz Jēzu, lai redzētu Viņa labestību, Viņa mīlestību, Viņa debesu skaidrību." (Ellen G. White, Signs of the Times, 23rd November 1891, "The Comforter")

Ņemiet vērā, ka Elena Vaita neko neteica par Svētā Gara pazīšanu - tikai par Tēva un Dēla pazīšanu. Viņa piebilda vēl: ... - "Jēzus aicina visus cilvēkus Viņu pieņemt; un visur, kur sirdis ir atvērtas, lai Viņu uzņemtu, Viņš ienāks, iepriecinādams dvēseli ar savas klātbūtnes gaismu un prieku." (Turpat)

Svētā Gara klātbūtne nozīmē Jēzus klātbūtni. Tāpēc viņa teica grāmatā "Ceļš pie Kristus" (par mācekļiem, kuri bija kopā pēc Kristus debesīs pacelšanās):... - "Un Vasarsvētki tiem atnesa "Iepriecinātāja" klātbūtni, par ko Kristus bija sacījis: "Viņš mājās jūsos." Vēl mācekļiem bija paskaidrots: "Tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis, Es to sūtīšu pie jums." (Jāņa 14:17; 16:7) Turpmāk ar Savu Garu Kristus pastāvīgi mājāja Savu bērnu sirdīs. Tagad to savienība ar Viņu bija vēl ciešāka nekā tad, kad Jēzus bija pie tiem personīgi. Viņos mājajošā Kristus gaisma, mīlestība un spēks izstaroja no viņiem tā, ka cilvēki tos redzēdami, "brīnījās un... uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu". (Apustuļu darbi 4:13) ". (Elena G. Vaita, "Ceļš pie Kristus", 74. lpp., "Pieaugšana Kristū")

Elena Vaita savā daudz lasītajā grāmatā "Laikmetu Ilgas" skaidri definēja Jēzus personību. Atsaucoties uz faktu, ka Viņš teica: "Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es" (Jāņa 8:58), Elena Vaita rakstīja: ... - "Visi klātesošie aplūsa. Mozum kādreiz atklāto Dieva vārdu, kas izteica mūžīgās klātbūtnes jēdzienu, šis Galilejas Mācītājs tagad minēja kā savu. Viņš pasludināja, ka ir mūžīgi Esošais, Tas, kas apsolīts Israēlam, "kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmajos laikos." (Mih. 5:1). (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 51. nodaļa, 469. lpp., "Dzīvības gaisma")

Ņemiet vērā, ka Elena Vaita saka, ka vārdi "esmu Es", ko Jēzus lieto Jāņa 8:58, izsaka ideju par "mūžīgo klātbūtni". Mums ir ļoti svarīgi to atcerēties, jo, kā mēs atzīmējam iepriekšējās nodaļās, tas mums paskaidro, ka viņa ticēja, tāpat kā Bībelē teikts, ka Jēzus ir pats Dievs, kas izpaužas miesā (skat. Jāņa 1:1.14, Ebr. 1:1-3, 1.Tim.3:16 utt.). Saprotams, ka trīsvienības pārstāvji bieži izmanto šo citātu, lai mēģinātu pierādīt, ka Elena Vaita ticēja trīsvienībai.

Šis paziņojums grāmatā "Laikmetu Ilgas" tika ievietots no pārdomām, ko viņa pirmo reizi uzrakstīja rokrakstā, kā Elena Vaita pati apgalvo, ka tas tika uzrakstīts 1895. gada 18. un 19. februārī Granvilā, Jaundienvidvelsā Austrālijā, kur Elena Vaita dzīvoja (1891–1900). Toreiz viņa rakstīja: ... - "ES ESMU - nozīmē mūžīgu klātbūtni; pagātne, tagadne un nākotne Dievam nav šķērslis. Viņš redz visattālākos pagātnes vēstures notikumus un tāpat tālāko nākotni ar tikpat skaidru redzējumu, kā mēs veicām savas ap mums esošās ikdienišķās lietas." (Ellen G. White, Manuscript No. 1084, February 18, 19th, 1895, page 21)

Divas rindkopas vēlāk viņa piebilda: ... - "It kā gribēdami uzsvērt Jēzus neprātu, tie ar izsmieklu atcirta: "Tev vēl nav piecdesmit gadu, un tu būtu Ābrahāmu redzējis?" Ar augstu cēlumu Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es."... tad viņi pacēla akmeņus, lai mestu tos uz Viņu. (..) "šo vārdu dēļ. Kristus izmantoja lielo Dieva vārdu, kas tika dots Mozum, lai paustu ideju par mūžīgo klātbūtni." (Turpat)

Tas ir ļoti interesanti un ārkārtīgi svarīgi. Tas ir tāpēc, ka tas nozīmē, ka šo Kristus paziņojumu kā "mūžīgu klātbūtni" ("ES ESMU") Elena Vaita uzrakstīja 3 mēnešus pirms raksta laikrakstā "Laika zīmēs" (1895. gada 30. maijs), kurā teikts, ka Kristus ir "Dēls, kas dzimis pēc Tēva personības acīmredzamā attēla". Tad viņa rakstīja: ... – "Izteikts pilnīgs priekšlikums; jo "Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu" - nevis dēlu no radīšanas, piemēram, kā eņģeļus, vai dēlu, kurš ir adoptēts, kā apžēlots grēcinieks, bet gan Dēlu, kurš ir dzimis acīmredzamā formā, kā Tēva personība visā Viņa varenības un godības spilgtumā, kas vienāda ar Dievu autoritātē, cieņā un dievišķajā pilnībā. Viņā dzīvoja visa Dieva pilnība miesīgi." (Ellen G. White, Signs of the Times, 30th May 1895, "Christ our complete salvation")

Vēl interesantāk ir tas, ka iepriekšminētais paziņojums par "mūžīgo klātbūtni" arī tika uzrakstīts gandrīz 5 mēnešus pirms raksta, kurā viņa un atsaucās uz Kristu kā "uz To, kurš tika radīts pēc Viņa personības acīmredzamā attēla" (1895. gada 9. jūlijs). Viņa teica: ... - "Mūžīgais, nemainīgais Tēvs atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu, atrāva To, kas ir pie Tēva krūts, To, kurš tika izveidots pēc Viņa personības acīmredzamā tēla. Un nosūtīja Viņu uz Zemi, parādīt, cik ļoti Viņš mīl cilvēci". (Ellen G. White, Review & Herald 9th July 1895 "The Duty of the Minister and the People")

Fakts, ka Elena Vaita Kristu raksturoja kā "mūžīgu klātbūtni" (1895. gada februāris), netraucēja viņai trīs mēnešus vēlāk teikt, ka Viņš "ir dzimis Tēva personības acīmredzamais attēls" (1895. gada maijs) vai četrus mēnešus vēlāk, ka Viņš tika "veidots pēc Viņa [mūžīgā Tēva] personības acīmredzamā tēla" (1895. gada jūlijs). Un tāpēc, kad viņa savu viedokli šādi pamatoja, tas kļuva par neapstrīdamu.

Ar to es domāju, ja Kristus ir dzimis no Dieva, tad Viņam ir jābūt "mūžīgi klātesošam". Tā ir tikai saprātīga interpretācija. Kā redzēsīm šajā nodaļā, tieši to viņa teica par Dēlu: "Šeit izpaužas Tēva personība" (skat. iepriekš). Vēlāk, diskusijā par Svēto Garu, mēs redzēsīm, ka gan Tēva, gan Dēla visuresamība, atkal Kristu padara par "mūžīgi klātesošu".

Izmantojot terminus "dzimis" un "radīts", Elena Vaita neatklāja, ka zinātu, kā tas notika. Līdz ar to tas jāuztver tāpat, kā E. Vagoners atzina savā grāmatā "Kristus un Viņa taisnība" – ka tas ir process, kas cilvēkam nav zināms: ... - "Iesākumā bija Vārds". ... Cilvēka prāts nespēj aptvert šajā frāzē ietvertos laikmetus. Cilvēkiem nav dots zināt, kad un kā Dēls piedzima; bet mēs zinām, ka Viņš bija Dievišķais Vārds ne tikai pirms tam, kad Viņš nāca uz šo zemi mirt, bet arī pirms pasaules radīšanas. (...) Mēs zinām, ka Kristus "izgāja un nāca no Dieva" (Jāņa 8:42), bet tas bija tik tālu mūžības dienās, ka cilvēka prātam to nav iespējams izprast." (E. J. Waggoner, "Christ and His Righteousness", page 9, 1890)

Dieva Dēls pēc būtības ir Dievs, bet atsevišķa persona no Dieva.

1906. gadā, tas ir, 8 gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" pirmās publikācijas (tas bija laikā, kad SDA baznīca joprojām bija stingri anti-trinitāra), Elena Vaita uzrakstīja rakstu "Vārds tapa miesa". Visu rakstu var atrast šeit:

[https://theprophetstillspeaks.co.uk/Articles_pdf/The_Word_made_flesh_\(1899\).pdf](https://theprophetstillspeaks.co.uk/Articles_pdf/The_Word_made_flesh_(1899).pdf)

Sakot, ka Kristus patiešām pieņēma cilvēcību sevī, viņa rakstīja: ... - "Vārds pastāvēja kā dievišķa būtne, kā mūžīgais Dieva Dēls, savienībā un vienotībā ar savu Tēvu. Kopš mūžības Viņš bija Derības starpnieks, kurā visi zemes ļaudis, gan jūdi, gan pagāni, ja vien Viņu pieņēma, tika atzīti par taisniem. "Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs." Pirms cilvēku vai eņģeļu radīšanas Vārds bija ar Dievu un bija Dievs." (Ellen G. White, Review and Herald, 5th April 1906, "The Word made flesh")

Ir tie, kas mācīja (un joprojām māca), ka Vārds (Jāņa 1:1) neeksistēja kā dievišķa būtne, taču šeit Elena Vaita šo ticību atspēko. Viņa ļoti skaidri norāda, ka Vārds patiešām pastāvēja kā "mūžīgais Dieva Dēls". Ņemiet vērā, ka viņa runā par "vienotību", kāda Dēlam bija Viņa pirms iemiesošanās laikā ar "Tēvu". Viņa arī uzsver, ka Dēls bija kopā ar Dievu un bija Dievs (piemēram, Jāņa 1:1). Ievērojiet, ka šajā savienībā nav pieminēts Svētais Gars. Vēl Elena Vaita par Dēlu rakstīja: ... - "Pasaule ir Viņa radīta, un bez Viņa nekas netika radīts." Ja Kristus visu radīja, tad Viņš pastāvēja pirms visa." (Turpat)

Šis ir ļoti skaidrs apgalvojums, atsaucoties uz Jāņa 1:3. Tad Elena Vaita apstiprināja tikko teikto: ... - "Šajā sakarā izteiktie vārdi ir tik skaidri, ka neviens par to nevar šaubīties. Kristus pēc būtības un vārda augstākajā nozīmē bija Dievs. Viņš bija ar Dievu no mūžības, Dievs pār visu, svētīts mūžīgi mūžos." (Turpat.) Atkal jājaudā, cik daudz skaidrāk var teikt, ka Dieva Dēls būtībā ir Dievs?

Šeit ievērojiet divus formulējumu komplektus. Pirmais ir "mūžīgais Dieva Dēls". Otrkārt, Dēls bija "kopā ar Dievu no mūžības". No pirmā acu uzmetiena jāatzīst, ka šīs divas frāzes patiešām parāda, ka Elena Vaita apgalvo, ka Dēlam kā atsevišķai personai no Dieva ir mūžīga eksistence, bet, kā mēs redzējam iepriekšējā nodaļā, Elena Vaita tiešām teica, ka Dēla dievišķo (mūžīgo) dzīvi nevar "skaitīt pēc cilvēku aprēķiniem". Šis pēdējais apgalvojums nozīmē, ka to var izmērīt ar tikai Dievam zināmiem līdzekļiem.

Kad vēlāk salīdzinām tādus vārdus kā "no mūžības" ar citiem Elenas Vaitas teicieniem, kļūst skaidrs, ko viņa domāja ar "mūžīgi mūžos" vai "Viņš pastāvēja pirms visa". Mēs pie tā atgriezīsimies vēlāk. Tas ir ļoti svarīgi mūsu pētījumiem.

Tikai pārbaudot Elenas Vaitas teikto par dažādiem šīs tēmas aspektiem, mēs varam noteikt, kam viņa patiesi ticēja. Tas ir vienīgais taisnīgais un godīgais veids, kā izturēties pret viņas darbiem. Ņemiet vērā, ka šajā pēdējā citātā, tāpat kā Svētajos Rakstos, Elena Vaita nošķir Kristu un Dievu. Viņa saka: "Viņš bija ar Dievu." Tad viņa tajā pašā rakstā rakstīja: ... - "Kungs Jēzus Kristus, Dieva dievišķais Dēls, pastāvēja kopš mūžības kā atsevišķa persona, bet viens ar Tēvu. Viņš bija debesu nepārspējamā godība. Viņš bija debesu saprātīgo būtņu Virspavēlnieks, un pagodināšanu no eņģeļiem Viņš pieņēma kā savas tiesības." (Turpat)

Elena Vaita atkal apgalvo, ka Dēls kā persona, kas ir atdalīta no Dieva Tēva, vienmēr ir pastāvējis. Ievērojiet atsauci uz Dēlu, "viens ar Tēvu", kā arī uz faktu, ka Viņš bija "no Tēva atdalīta persona". Viņa gribēja to precizēt. Ievērojiet arī to, kā viņa aizstāj savstarpēji vārdus "Dievs" un "Tēvs" kā sinonīmus (skat. iepriekš). Vēlreiz top skaidrs, kāpēc Trīsvienības pārstāvji izmanto šos pantus savas teorijas atbalstam.

"Izpratnes par Dievu" krīzes laikā 1900. gadu sākumā Elena Vaita vairākkārt uzsvēra, ka Kristus ir atsevišķa persona no Dieva. Atcerieties šeit, ka 1906. gadā SDA izpratnē Dievs bija individuāla būtne, tāpat kā Viņa Dēls bija individuāla būtne. Tātad Tēvs un Dēls ir divas atsevišķas un atšķirīgas personības.

Kā jau tika teikts, mēģinot pierādīt, ka Elena Vaita bija trinitāriste, trīsvienību atbalstošie SDA nepārprotami citē iepriekšējos paziņojumus, taču šķiet, ka viņi ļoti bieži neizmanto visu viņas pateikto. Turpat viņa rakstīja par to, ka Dieva Dēls būtībā ir Dievs, kā arī viens (no Sal. Pam. 8. nod.) ar Savu Tēvu: ... - "kas Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam." "Es esmu bijusi Tā Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā", Viņš paziņo, "iekāms Viņš kaut ko radīja, es biju pie Viņa, jau no pirmlaikiem," (..) "Es esmu ielikta un pastāvu jau no mūžības, no paša sākuma, iekāms pat vēl zemes nebija. Kad vēl nebija dziļumu, es biju jau dzimusi, kad ūdens avoti vēl neburbuļoja savā plūsmā. Iekāms vēl nebija ielikti kalnu pamati un pakalni nebija radušies, es jau pastāvēju kad Viņš novilkta robežas jūrai un ūdeņiem, lai tie nepārkāptu Viņa pavēles un neplūstu šīm robežām pāri, kad Viņš nostiprināja pamatus pašai zemei, tad es biju pie Viņa ..." (Turpat)

Tas ir ļoti interesants apgalvojums, it īpaši tāpēc, ka tas izriet no apgalvojumiem, kas, šķiet, liek domāt, ka dievišķajam Dieva Dēlam kā atsevišķai personai no Tēva nekad nav bijis sākuma.

Kā mēs atzīmējam iepriekšējā nodaļā, Elena Vaita šeit saka, ka Salamana Pamācību 8. nodaļas "gudrība" attiecas uz "Dieva Dēla" personu. Ņemiet vērā, ka tas notika 8 gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas. Tas notika "Izpratnes par Dievu" krīzes laikā 1900. gadu sākumā. Pēdējo patiešām ir ļoti svarīgi atcerēties, jo Elena Vaita mēģināja stabilizēt šo kritisko situāciju. Viņa mēģināja atjaunot ticības pamatus.

Ievērojiet, kā šajā rakstā ir teikts, ka pirms visa radīšanas Kristus "piedzima". Daudzi anti-trinitārie SDA uzskata, ka tas attiecas uz Kristu, kurš ir dzimis no Tēva (skat. iepriekšējo nodaļu). Daudzi trīsvienības pārstāvji arī uzskata, ka Salamana Pamācību 8. nodaļā "gudrība" ir Kristus. Tā ir sena Kristietības pārliecība. Vēsture rāda, ka daudzi agrīnie Baznīcas Tēvi to uzrādīja. Ievērojiet arī atsauci uz Kristu, "kas ielikts un pastāv jau no mūžības". Daudzi uzskata, ka tas atsaucas uz Dēlu, kas izveidots kā Derības starpnieks.

Tad Elena Vaita komentēja savu agrāko atsauci uz Dēla vienotību ar Dievu pirms pasaules radīšanas (skat. iepriekš) viņa rakstīja: ... - "Tas, ka Kristus bija viens ar Tēvu, pirms tika likts pasaules pamats, ir Patiesības gaisma un godība. Šī ir gaisma, kas spīd tumšā vietā, padarot to spožu ar Savu dievišķo, oriģinālo godību. Šī patiesība, kas pati par sevi ir bezgalīgi noslēpumaina, izskaidro citas noslēpumainas un citādi neizskaidrojamas patiesības, neskatoties uz to, ka tās ir apslēptas, neaptveramas un neizprotamas gaismas avotā." (Turpat)

Ir pamatoti pieņemt, ka šeit Elena Vaita atsaucās uz Trīsvienības mācību. Tas ir tāpēc, ka laikā, kad viņa uzrakstīja šo rakstu, bija pagājuši tikai daži gadi, kopš ASD galvenais ārsts, proti, Džons Hārvijs Kellogs, atzina ideju, ka Dievs ir trīsvienība. Mēs to aplūkosim no divdesmit ceturtās līdz divdesmit devītajai nodaļai.

Pagaidām pietiek pateikt, ka Dž.H.Kellogs nonāca pie šīs pārliecības (**ka Dievs bija trīsvienība**), lai attaisnotu to, ko viņš rakstīja savā grāmatā "Dzīvais templis" - ko Elena Vaita nosodīja, jo viņa teica, ka tas padara Dievu nenozīmīgu.

Kamēr Elena Vaita bija dzīva, SDA baznīca neatzina, ka Dievs ir trīsvienība, tāpēc šajā jautājumā Dž.H.Kellogs bija pretrunā ar Baznīcas mācību. Viņš arī nepiekrita Elenas Vaitas rakstiem, kaut arī, atbalstot (**mēģinot attaisnot**) savu pārliecību, viņš citēja dažus viņas vārdus par Dievu. Elena Vaita apgalvoja, ka Dž.H.Kellogs nepareizi izmantojis viņas rakstus.

Dž.H.Kellogs ir pats pirmais SDA, ko es varēju atrast, kurš apliecināja ticību trīsvienības doktrīnai. Tāpēc viņa paziņojumi ir neatņemama šī pētījuma sastāvdaļa. Ir arī pamatoti uzskatīt, ka tieši tāpēc tajā laikā (**1900. gadu sākumā**) daudzi paziņojumi "Izpratnē par Dievu" nāca no Elenas Vaitas pildspalvas, kas nozīmē, ka tie bija viņas mēģinājumi atspēkot Dž.H.Kelloga mācīto.

Elena Vaita neignorēja to, ko māca Trīsvienības doktrīna. Viņa to lieliski saprata. Faktiski divdesmit septītajā nodaļā mēs redzēsim, ka viņa nosodīja visas "trīs-vienā" attēlotās ilustrācijas, kas tika izmantotas Dieva izvirzīšanai kā trīsvienība. Mēs redzēsim arī to, ka viņa paņēma Dieva Trinitāro deklarāciju, ko izteica prezbitēriešu priesteris "Boardman" un galvenokārt izmantojot viņa teikto, tomēr izmainot to tā, lai tas būtu pieņemams anti-trinitāristiem. Kā redzēsim, attiecībā uz Tēvu, Dēlu un Svēto Garu tas bija visaptverošākais paziņojums, ko viņa jebkad ir sniegusi. Tas mums parāda, kā Elena Vaita izturējās pret Trīsvienības doktrīnu. Tas arī mums parāda, ka viņa neignorēja šādus skaidrojumus.

Trīsvienības doktrīna pilnībā balstās uz pieņēmumu, ka visas trīs Dievišķās (**dievības**) personas pieder vienai un tai pašai substancei (**skat. sesto nodaļu**). Ja pietrūkst šāds pamatojums, nav Trīsvienības doktrīnas. Tā ir vienotība Trīsvienības doktrīnas ietvaros. Tāpēc es teicu, ka tad, kad Elena Vaita sniedza iepriekš minēto paziņojumu par pirms iemiesošanās laikā pastāvošo Kristus vienotību ar Tēvu, viņa atsauca uz Trīsvienības (**trīsvienības vienotības**) mācību.

Ņemiet vērā, ka neatkarīgi no tā, kas veidoja šo iepriekš pastāvošo vienotību, Elena Vaita teica, ka tā ir "bezgalīgi noslēpumaina" un "nesaprotama". Aptuveni tik tālu Elena Vaita ļāva sev nonākt savās argumentācijās. Viņa nekad nav nodarbojusies ar metafiziku (**kas Dievs varētu būt vai nebūt**). Protams, viņa nekad nav gājusi tik tālu, lai teiktu - kā to dara Trīsvienības doktrīna -, ka trīs personas vieno viena un tā pati substance.

Ievērojiet arī teikto, ka šī patiesība, kas nozīmē to, kas veido šo vienotību, "izskaidro citas noslēpumainas un citādi neizskaidrojamas patiesības". Šīs "neizskaidrojamās patiesības" attiecās uz to, kā Kristus varētu būt kopā ar Dievu un tomēr būt pats Dievs. To varētu attiecināt arī uz attiecībām starp trim Dievišķajām personām Trīsvienības ietvaros.

Kā jau esam atzīmējuši iepriekšējās nodaļās, it īpaši trīspadsmitajā nodaļā, mēs esam redzējuši, ka neatkarīgi no tā, kas veido šo vienotību, Elena Vaita teica, ka, ja Dēls būtu grēkojis, pie tam tas bija iespējams, Viņš būtu pazaudējis Savu eksistenci. Tas noteikti raksturo anti-trinitāro vienotību, jo trinitārā vienotībā tas nav iespējams.

Problēmu risināšana.

1900. gadu sākumā SDA baznīcā radās krīze "Izpratnē par Dievu". Jau toreiz tika apšaubīta SDA ilgstošā ticība Dievam un Kristum. Daudzos gadījumos Elena Vaita ir īpaši pievērsusies izvirzītajiem jautājumiem. Jo īpaši viņa runāja par Dievu un Kristu kā par divām dažādām personībām. Varbūt tas mums daudz stāsta par pašām problēmām. 1907. gadā ar nosaukumu "Sabata Svētruna" Elena Vaita rakstīja:... "Sestdien, 27. aprīlī, daudzi mūsu brāļi un māsas no kaimiņu baznīcām pulcējās viesistabā kopā ar sanatorijas ģimeni, un es tur ar viņiem runāju. Es izlasīju vēstules Ebrejiem 1. nodaļu kā savas uzrunas pamatu. Šajā nodaļā ir skaidri noteiktas Tēva un Dēla individuālās personības. Runājot par Dēlu, apustulis saka: "Dievs (..) ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā." (**Ellen G. White, Review & Herald. 1st August 1907, "Notes of Travel, No.2"**)

Ņemiet vērā, ka Elena Vaita šeit citē vēstules Ebrejiem pirmos pantus. Viņa turpināja: ... - "Ja vīriešus un sievietes kādreiz varētu iedvesmot ieskats lielajā un milzīgajā darbā, kas tika paveikts, pateicoties Dēla

pasniegtajai Dieva dāvanai, tad viņu dienas vairs netiktu veltītas vieglprātībām un izpriecu meklējumiem. Dzērāju dziesmas un stāsti par noziedzību un ļaunumu vairs nesāpinātu mūsu dzirdi. Cilvēki censtos pieņemt vēstis, kurās viņi varētu saprast, cik nozīmīga ir lielā pestīšana, ko piedāvā Jēzus Kristus. Saņēmējam tas nozīmētu dzīvību, mūžīgo dzīvi." (Turpat)

Tikai divas nedēļas vēlāk viņa atkal sludināja, šoreiz Sandjego ar virsrakstu "Sabata Svētruna Sandjego", kur viņa sacīja: ... "Tas Kungs man deva ziņu mūsu brāļiem un māsām Sandjego. Savas piezīmes balstīju uz vēstules Ebrejiem 1. nodaļu: ... "Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā" ... Šeit tiek parādīts Jēzus Kristus līdzdarbības apraksts attiecībā uz savu Tēvu. Lai gan Viņiem ir viens mērķis un viens nodoms, tomēr, kā personības viņi ir divi." ((Ellen G. White, Review and Herald 15th August 1907, "Notes of Travel, No. 4, Labors in San Diego")

Tas bija Dieva vēstījums ticīgajiem Sandjego. Tas ir arī vēstījums mums šodien. Dievs un Kristus ir divas atsevišķas personības. Neradīsim sajukumu šajā jautājumā.

Tēva godības atspulgs un būtības (Dieva personības) attēls.

Tagad mums ir jāatgriežas pie Ebrejiem 1:3, kur teikts par Kristu: ... - "Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā;" (burtiskā tulkošana no KJV: "Kurš, būdams Viņa slavas spilgtums un izteismīgs Viņa personas attēls, un visu aizstāvojot ar Savu spēcīgo vārdu, kad pats izpirka mūsu grēkus, apsēdās augšā augstībai pa labo roku). (Ebrejiem 1:3)

Mūsu pētījumi koncentrēties uz to, kā Dēlu var saukt par Dievu, kamēr vienlaicīgi Tas ir atdalīts no Dieva Tēva. Tas nozīmētu pārbaudīt, ko vēstules Ebrejiem autors vēlējās pateikt, apgalvojot, ka Dēls ir sava Tēva "godības atspulgs un būtības attēls".

Ebrejiem 1:3 grieķu vārds, kas tulkots kā "būtības attēls", šeit ir grieķu vārds "hupostasis". Tas pilnīgi atšķiras no grieķu vārda "prosopon", ko Pāvils varētu būt lietojis, kas nozīmē seju vai izskatu (tas ir, tas, kas ir vizuāli redzams - seja). Interesanti, ka šis vārds "prosopon" KJV Bībelē bieži tiek tulkots kā "seja, vairākas sejas vai sejas izteiksmes utt.", Tādējādi attēlojot izskatu.

Ja Pāvils šeit gribētu teikt, ka Kristus ir Dieva attēls (kā viņš to darīja Kolosiešiem 1:15: "Jo Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais"), viņš varēja izmantot arī vārdu "eikon", kas KJV vienmēr tiek tulkots kā "attēls". Šeit rodas angļu vārds "ikona". Tādējādi mēs redzam, ka savā vēstules Ebrejiem - Kristiešiem ievadā autors izvairījās lietot "prosopon" vai "eikon", kurus bieži lieto, atsaucoties uz izskatu.

Pāvilam bija labs iemesls izmantot vārdu "hupostasis". Viņš to darīja nevis tāpēc, lai paustu domu, ka Dēls no arpuses ir tāds pats kā Tēvs, bet gan, ka Viņš bija viens un tas pats iekšēji, kas norādīja uz Viņa paša personu (iekšējo personības raksturu vai iekšējo būtību). Manuprāt, visplašākajā paziņojumā par "Dievu" (tas bija tad, kad SDA bija krīze attiecībā uz teoloģiju par "Dievu"), Elena Vaita rakstīja: ... - "Dēls ir manifestētā Dieva pilnība. Dieva Vārds Viņu pasludina par "izteismīgu Viņa (Dieva) personas attēlu". " Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību." Šeit parādīta Tēva būtība." (Ellen G. White, Special Testimonies Series B No. 7, page 62 1906 "Come out and be Separate")

Citiem vārdiem sakot, Dēls ir persona (tās iekšējā būtne vai iekšējā būtība), caur ko Dievs parāda Savu raksturu. Pievērsiet uzmanību, ka šeit Elena Vaita saka, ka Tēvs un Dēls nav identiski. Gatavojot grāmatu "Laikmetu Ilgas", viņa sava laika SDA jauniešiem pastāstīja: ... - "Kad mācekļi to saprata, uztverot Dieva dievišķo līdzjutību, viņi saprata, ka savā ziņā Dēla ciešanas ir arī Tēva ciešanas. Kopš mūžības starp Tēvu un Dēlu pastāvēja pilnīga vienotība. Viņi bija divi, tomēr tikai nedaudz pietrūka līdz identiskumam; divi individualitātē, tomēr viens garā, sirdī un raksturā." (Ellen G. White, Youth's Instructor 16th December 1897 "The New Commandment part 1")

No tā mēs atkal varam redzēt, ka Elena Vaita skaidri paziņo, ka Tēvs un Dēls ir divas atsevišķas individualitātes. Viņa arī saka, ka Viņi bija "gandrīz vienādi". Citiem vārdiem sakot, Tēvs un Dēls ir gandrīz

vienādi, bet ne gluži. Kā viņa rakstīja 3.jūnijā žurnālā "Laika zīmes" 1903. gadā: ... - "Ja nebūtu gaismas, kas mums dota no augšas, mēs nebūtu varējuši sekot Jēzus gaitām soli pa solim. Kristus nāca šajā pasaulē, lai mums būtu šī gaisma. Viņš bija "patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku." Viņš, Debesu Majestāte, dzīvā Dieva Dēls, Vienīgais, kas ir vienāds ar Tēvu, ieradās mūsu pasaulē, lai nostātos blakus kritušajām būtņēm caur Savu upuri, kas piešķir vērtību cilvēcei." (Ellen G. White, Signs of the times 3rd June 1903, "Walk in the light")

Ņemiet vērā, ka individualitātes izpratnē Kristu sauc par Dieva Dēlu, nevis par "dzīvo Dievu". Viņš ir Tēva Dēls - "dzīvā Dieva Dēls".

Izpratne par "hupostasis".

Atgriežoties pie vēstules Ebrejiem, tās autors trīs reizes lieto vārdu "hupostasis". Pirmkārt, 1:3, kur tas tiek tulkots kā "būtības attēls", otrkārt, 3:14 tas tiek tulkots kā "paļaušanos paturēsim", un, treškārt, 11:1, kur tas tiek tulkots kā "pārliecība"... Visi trīs varianti ir no KJV. Vēstules Ebrejiem autors izmantoja šo vārdu 2. Korintiešiem 9:4 un 2. Korintiešiem 11:17. Šeit tas tiek tulkots kā "cerībā" un "pārliecināts". (arī no KJV).

Vārds "hupostasis" ir divu citu grieķu vārdu savienojums. Vārds "hupo" burtiski nozīmē "zem" ([apakš](#)) (tā lietošanu skat. [Mateja 5:15](#), [Lūkas 13:34](#), [Apustuļu darbu 2:5](#) un [Romiešiem 16:20](#) utt.), Un otrais vārds "histemi" (darbības vārda pamatnozīme) nozīmē "stāvēt" (izturēt; stāvoklis) vai nodibināt (tā lietošanu vēl skat. [Mateja 2:9](#) [nostājās], [6:5](#) [stāvēdami], [18:16](#) [apstiprināts], [Marka 9:36](#) [nostatīja], [Jāņa 1:26](#) [stāv] un [Apustuļu darbi 24:21](#) [stāvēdams] utt.).

Tādējādi mēs varam redzēt, ka vārds "hupostasis" nozīmē to, kas ir būtnes pastāvēšanas iemesla "pamats" vai "nostiprinājums" (tā [struktūra](#) vai [substance](#)). Tas nozīmē tā nepieciešamo struktūru tam, kas kaut kas ir ([kas padara to tādu, kāds tas ir](#)). Mēs to redzam skaidrāk, ja pētām, kā vēstules Ebrejiem autors izmantoja šo vārdu Ebr. 3:14. Šeit viņš saka: ... - "Jo mēs esam tapuši Kristus līdzdalībnieki, ja tikai [paļaušanos paturēsim](#) no sākuma līdz galam stipru" (burtiskais tulkojums no KJV: "Jo mēs esam [kļuvuši par Kristus līdzdalībniekiem, ja mūsu uzticības \(no grieķu val "hupostasis"\) sākumu turam līdz galam nelokāmu;"\) \(Ebrejiem 3:14\)](#)

Vārds "paļaušanās" ir mūsu cerības būtība (uz to balstās mūsu cerība - pamats vai stiprinājums). Kā paskaidro Pāvils, trešo reizi lietojot šo grieķu vārdu: ... - "Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām." (burtiskais tulkojums no KJV: "Tagad [ticība ir to lietu būtība \[grieķu valodā "hupostasis"\], uz kurām cerēts, pierādījumi par lietām, kas nav redzētas](#)"). (Ebrejiem 11:1)

Būtība / paļaušanās (grieķu valodā "hupostasis") ir "materiāls", uz kura tiek liktas cerības. Tieši mūsu ticība ir mūsu cerību stiprinājums vai pamats. Pāvils lieto šo pašu grieķu vārdu, sakot, ka Dēls ir Viņa (Dieva) [substances](#) ("hupostasis" - būtības) izteiksmīgs [attēls](#) (grieķu val. "raksturs"). (skat. Ebrejiem 1:3).

No šī "materiāla" (substance / pamats / stiprinājums), kā saka Pāvils, Kristus tiek uzrādīts kā Dieva Būtība. Tā ir pati Dieva būtība ([kāds un kas ir Dievs](#)). Ir ļoti interesanti atzīmēt kā Viljams Tindels pārtulkoja Ebrejiem 1:3 (tāpat kā M. Koverdeils, kad viņš sagatavoja pilnīgas Bībeles tulkojumu pēc tam, kad V.Tindeils tika [nomocīts par viņa ticību](#)): ... - "Šis (Viņa Dēls) ir slavas spožums un [pats Viņa \(Dieva\) substances \(būtības\) attēls](#) un visu turot ar Viņa vārda spēku, Pats veicis mūsu attīrīšanu no grēkiem, apsēdies majestātes (troņa) labajā pusē augstībā." (Hebrews 1:3 Tyndale Translation)

Ņemiet vērā, ka Tindeils saka, ka Dēls ir "pats Viņa (Dieva) būtības attēls". Ņemiet vērā arī to, ka V.Tindeils uzsver, ka Dēls ir veicis mūsu attīrīšanu no grēkiem "savā personā ([pats no sevis](#))" (grieķu valodā [Heautou nozīmē "pats"](#)), tādējādi nodrošinot, ka Dēls tiek uzskatīts par atsevišķu vienību no Tēva. Tā ir atsauce uz to, kurš veica šķīstīšanu no grēkiem.

V.Tindeila tulkojums ir daudz labāks nekā KJV. Tas precīzi parāda, ko Pāvils domāja, lietojot "hupostasis". Redzot, ka KJV tulkotāji lielā mērā paļāvās uz V.Tindeila versiju, atliek jautāt, kāpēc viņi arī šeit neizmantoja viņa tulkojumu. Viņi šeit radīja problēmu, kamēr Tindeils ļoti skaidri pateica, ka Dēls ir arī Dievs.

(For further discussion on hupostasis see section five, section six and section seven of The Begotten Series.)

Substance un persona.

Izmantojot vārdus "substance personas vietā", V.Tindeils mēģināja parādīt ([un es uzskatu, ka viņam tas izdevās](#)), ka grieķu valodā apustulis Pāvils paziņo, ka Dēls kā atsevišķa personība no Dieva bija īpaša Tā būtības ([substances / personības](#)) izpausme ([kāds un kas ir Dievs](#)). KJV tulkojamiem tas neizdevās tik labi, jo viņu tulkojumā izteicienu par Dēlu lasām šādi: ... - "Kurš, būdams Viņa slavas spilgtums un [izteismīgs Viņa personas attēls](#), un visu aizstāvēt ar savu spēcīgo vārdu, kad pats izpirka mūsu grēkus, apsēdās augšā augstībai pa labo roku." ([Ebrejiem 1:3, burtisks KJV tulk.](#)) ([tulk. piez.: Latviešu val. Bībelē šī nianse nav redzama!!!](#))

Šeit izmantoto izteicienu ("Viņa personas attēls") var viegli uztvert kā precīzu Dieva kopiju visos aspektos.

Izmantojot grieķu valodu, vēstules Ebrejiem autors neplānoja šo domu izteikt šādi. Citiem vārdiem sakot, šī panta izpratne, kas rakstīta KJV, būtu pilnībā atkarīga no lasītāja izpratnes par vārdu "persona", pie tam KJV tulkojums būtu vairāk nekā pieņemams tieši trinitāristiem. Tas ir tāpēc, ka tas patiešām labi sader ar viņu trīsvienības formulu. Tāpēc ir pilnīgi iespējams, ka KJV tulkojami tulkoja šo pantu esot trinitāri noskaņoti. Citiem vārdiem sakot, tulkojot "[pats Viņa substances attēls](#)", Viljams Tindeils veiksmīgi uztvēra Pāvila sākotnējo ideju, savukārt KJV tulkojami apzināti sajauca ([aizklāja](#)) šī jautājuma skaidro nozīmi.

Vēstulē Ebrejiem 1:3 Pāvils bija iecerējis paziņot, kā mēs šodien teiktu un kā teica Elena Vaita, ka Dēls ir pats "Dieva būtības attēls" ([pati Tā būtība](#)) ([skat. iepriekš](#)). Ir ļoti interesanti atzīmēt, ka savā 18. gadsimta Jaunās Derības tulkojumā, kas tulkots tieši no grieķu valodas, prezbiteriešu priesteris Daniels Mace ([miris apm. 1753. g.](#)) vēstulē Ebrejiem 1:3 par Dēlu raksta šādi: ... - "Kurš, būdams Viņa godības starojums un Viņa [[Dieva](#)] neatkārtojams būtības ([substances](#)) attēls un visu pārvaldot ar Savu vareno pavēli, pēc tam, kad Viņš pats mūs ir izpircis no mūsu grēkiem, ir sēdies pie dievišķās varenības labās rokas augstākajās debesīs." ([Hebrews 1:3 Daniel Mace translation \(1729\)](#))

Ņemiet vērā, ka tāpat kā Viljams Tindeils, viņš saka "būtība" ([substance](#)), nevis "persona", kā to dara KJV. Ņemiet vērā arī to, ka viņš šo pantu tulko kā paskaidrojumu, ka Dēls ir Dieva būtības "neatkārtojams attēls".

Interesanti ir arī tas, kā tas izskaidrots Abingdona 1929. gada Bībeles komentāros. Šo komentāru veidoja aptuveni 66 Bībeles valodu, Bībeles ekseģēzes un teoloģijas, Kristīgās doktrīnas, Baznīcas vēstures u.t.t. profesori. Attiecībā uz vārdiem "būtības ([substances](#)) attēls" (KJV) viņi saka: ... - "Vārds, kas tulkots kā "substances ([būtības](#)) attēls", burtiski nozīmē zīmogu, tāpat nospiedumu uz zīmoga; tādējādi šī frāze norāda, ka Kristus Persona tika apzīmogota ar dievišķās dabas būtību. Viņš bija Dieva būtības iemiesojums." ([Professor H. T Andrews, D.D., "The Abingdon Bible Commentary", 1929](#)).

Ievērojiet vārdus "Kristus Persona tika apzīmogota ar dievišķās dabas būtību". Šī "daba" attiecas uz Dieva iekšējo personu ([substanci jeb būtību](#)).

Vēstulē, kas adresēta Konstantinopoles bīskapam, Aleksandrijas bīskapam Aleksandram, ([tas ir no vēstules, kuru mēs astotajā sadaļā lasījām, kur Aleksandrs teica: " ...Tie, kas uzskata Dēlu par nedzimušu, viņu inteliģence ir akla](#)) atsaucoties uz Jēzus vārdiem "Es un Tēvs, mēs esam viens", teikts: ... - "Ar šiem vārdiem [[es un mans Tēvs esam viens](#)] Kungs nepaslušina sevi par Tēvu un nepārstāv abas dabas kā vienu; bet gan atklāj, ka Tēva Dēla būtība precīzi saglabā Tēva līdzību būdama precīza Tēva kopija, Viņa daba visās lietās uzrāda Viņa līdzības nospiedumu un ir skaidrs prototipa zīmogs." ([Letter, Alexander of Alexandria to Alexander of Constantinople, Theodoret's history, Book 1 chapter 3](#))

Tas ir apmēram tas pats, ko Daniels Mace teica Svēto Rakstu tulkojumā. Ievērojiet formulējumu - "Kristus Persona tika apzīmogota ar dievišķās dabas būtību". Aleksandrs teica, ka "Tēva Dēla būtība" "precīzi saglabā Tēva līdzību". Ievērojiet, ka viņš arī saka, ka Dēls ir "skaidrs prototipa zīmogs", kas nozīmē precīzu oriģināla kopiju. Citiem vārdiem sakot, kā mēs redzējām, tad arī Elena Vaita teica: ... - "Dēls ir manifestētā Dieva pilnība. Dieva Vārds Viņu paslušina par " izteismīgu Viņa (Dieva) personas attēlu ". ...Šeit parādīta Tēva būtība". ([skatīt iepriekš](#))

Par šo pantu vēstulē Ebrejiem varētu runāt vēl vairāk, taču ir teikts pietiekami daudz, lai parādītu, ka Dēls būtībā ir Dievs ([viss, kas Dievs ir](#)), bet vienlaicīgi ir atsevišķa persona no Tēva.

Mums ir ļoti interesants Jāņa ev. 1:1 (New English Bible) tulkojums:... - "Kad viss sākās, Vārds jau bija. Vārds dzīvoja pie Dieva un kāds bija Dievs, tāds bija arī Vārds." ([John 1:1 New English Bible](#))

Kopš mūžības (kopš mūžības dienām).

Iepriekš es teicu, ka mēs atgriezīsimies pie dažādiem Elenas Vaitas izteikumiem, kuros viņa ir radījusi iespaidu, it kā Kristus kā atsevišķai personai no bezgalīgā Dieva nekad nav bijis sākums. Tagad mēs tos apskatīsim.

Daži no šiem izteikumiem un frāzēm bija tādi kā (no viņas rakstiem iepriekš),

- "Mūžīgais Dieva Dēls" ([Review and Herald, 5th April 1906, "The Word made flesh"](#))
- "no mūžības" ([turpat](#))
- "Viņš bija ar Dievu no mūžības" ([turpat](#))
- "pastāvēja no mūžības" ([turpat](#))
- "sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos." (["Laikmetu Ilgas", 44. lpp., "Jums Pestītājs dzimis", 1898](#))

Es varētu būt pirmais, kurš atzītu, ka no pirmā acu uzmetiena šie apgalvojumi sniedz pārliecinošus pierādījumus tam, ka Elena Vaita ir apgalvojusi, ka Kristus kā atsevišķa persona no Dieva nekad nav pieredzējis dzimšanu. Bet es vēlreiz jautāju, ņemot vērā citus viņas izteikumus, vai viņa tiešām tā domāja? Uz šo jautājumu mēs tagad mēģināsim atbildēt. Kā mēs jau daudzkārt esam atzīmējuši iepriekš, Elena Vaita teica, ka Kristus kā cilvēks ir "bezgalīgā Dieva Dēls" un ka "Viņš ir dzīvā Dieva vienpiedzimušais Dēls". Viņa nekad neteica, ka, kā cilvēks, Viņš būtu bezgalīgais vai dzīvais Dievs ([kā Tēvs](#)), lai gan viņa, tāpat kā Svētie Raksti, apgalvo, ka Viņš pēc būtības ir Dievs.

Iepriekš minētajā fragmentā no grāmatas "Laikmetu Ilgas" Elena Vaita teica, ka Kristus sevi identificēja kā "Pašpastāvošu" un ka Viņa "izcelsme" ([tas ir, Viņa pirms iemiesošanās laika dzīve](#)) ir "no mūžības pirmlaikiem". ([skat. Mih. 5:1](#)).

Atkārtoti viņa teica: ... - "Visi klātesošie aplūsa. Mozum kādreiz atklāto Dieva vārdu, kas izteica mūžīgās klātbūtnes jēdzienu, šis Galilejas Mācītājs tagad minēja kā savu. Viņš pasludināja, ka ir mūžīgi Esošais, Tas, kas apsolīts Israēlam, "kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos." ([Mih. 5:1](#)) ([Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 469. lpp., "Dzīvības gaisma"](#))

Lūdzu, ņemiet vērā kaut ko ļoti svarīgu. Kaut arī Elena Vaita šeit citē KVJ Bībeles versiju, viņa neizmanto visus vārdus kā KJV tekstā, bet gan izmanto marginālas piezīmes. Viņa to izdarīja arī pašā grāmatas sākumā. ... Tad viņa teica par Mariju, Jēzus māti: ... - "Viņa bija no Dāvida cilts, un Dāvida Dēlam bija jāpiedzimst Dāvida pilsētā. No Betlēmes, sacīja pravietis, "nāks Tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos." ([Mih.5:1](#))" ([Elena G. Vaita, "Laikmetu Ilgas", 44. lpp., "Jums Pestītājs dzimis", 1898](#))

Divreiz grāmatā "Laikmetu Ilgas", citējot Mih. 5:1, arī grāmatā "Pravieši un ķēniņi" 58. nod. "Glābēja Nākšana" 697. lpp., Elena Vaita citēja KVJ Bībeles versiju, taču tā vietā, lai izmantotu vārdus "no mūžības" ([kā KJV tekstā](#)), viņa izmantoja marginālās piezīmes "no mūžības pirmlaikiem". Viņai tam bija ļoti labs iemesls. Es to saku tāpēc, ka, ja viņa gribētu attēlot Kristu kā tādu, kam nekad nav sākuma, kā tas ir Trīsvienības doktrīnā, tad kādu vēl labāku vārdu izvēli varētu izmantot angļu valodā, ja ne, kā "no mūžības"?

Citiem vārdiem sakot, kāds vēl formulējums, ja ne "no mūžības", varētu vēl labāk raksturot to, ka Viņam nekad nav bijis sākuma? Neko citu arī es nevarētu iedomāties, bet tomēr Elena Vaita divreiz grāmatā "Laikmetu Ilgas" un vienreiz grāmatā "Pravieši un Ķēniņi" atteicās izmantot pamata KJV versiju saistībā ar Kristus pastāvēšanu. Tā vietā viņa deva priekšroku marginālām piezīmēm ("[no mūžības pirmlaikiem](#)") un pie tam pat grāmatā "Laikmetu Ilgas". Kāpēc viņa tā izdarīja? Kāpēc aizstāt vārdus, kas nekļūdīgi nodod sākuma neesamības nozīmi, ar vārdiem, kas runā par nenoteiktu pastāvēšanas periodu? Pamatojoties uz to, mēs varam secināt, ka viņa to darīja ar īpašu nodomu, jo zināja, ka vārdi "no mūžības pirmlaikiem", nevis vārdi "no mūžības" precīzāk atspoguļo to, ko Dievs viņai ir atklājis par Dēla personu. Interesanti ir arī tas, ka ebreju vārds "owlam" Mih.5:1 tulkojumā kā "no mūžības" (KJV) nemaz nenozīmē mūžību.

Šī konkrētā ebreju vārda izpratne ir "prātam neaptverams laiks" - tas nozīmē "laiks, kas netiek atklāts" vai "laiks, kas pašlaik ir paslēpts". Tas izriet no tā saknes nozīmes (ebreju "[alam](#)") "paslēpts vai aizsegts no redzesloka" utt. Tas arī dod ideju ([kā tas ir dažos Bībeles tulkojumos](#)) par "nenoteiktu vai nenosakāmu laika periodu". Kāds to arī ir izskaidrojis, kā stāvēt jūrmalā un skatīties uz horizontu, zinot, ka ir kaut kas aiz tā, bet

to vēl nevar redzēt. Citiem vārdiem sakot "owlam" ir nezināms ilgums vai nezināms laika periods ([mūžīgs vecums vai laikmets](#)).

SDA oficiālajā paziņojumā par Dieva doktrīnu Fernando Kanale atzīst: ... - "Tomēr, kad Bībeles stāstījumos tiek pētīta mūžības ideja, vispirms jūsu uzmanību piesaista tas, ka vārdiem, kas parasti tiek tulkoti kā "Mūžība", ir skaidra pagaidu vērtība". ([Fernando Canale, Seventh-day Adventist Encyclopaedia, Volume 12, Handbook of Seventh-day Theology page 109, "The doctrine of God"](#))

F.Kanale šeit atzīst, ka Bībelē jēdziens "mūžība" nenozīmē mūžīgs. Tad viņš piebilst: ... - "Vecās Derības "owlam" un Jaunajā Derībā "aion" būtībā nozīmē "ilgs laiks vai ļoti ilgstošs laika posms", atsaucoties uz ierobežotu vai neierobežotu laika periodu." ([Turpat](#))

Saskaņā ar šo domu ([kā mēs redzējām iepriekš](#)) Elenas Vaitas vārdi "no mūžības pirmlaikiem" nav domāti izmantošanai tā, lai pamatotu SDA trinitāristu uzskatus, ka viņa būtu domājusi trinitāri. Acīmredzot, saskaņā ar Rakstiem viņa tos izmantoja, lai apzīmētu nenoteiktu vai neizmērāmu pastāvēšanas periodu vai varbūt pat, kā atzina pats F.Kanale, "... ilgs laiks vai ļoti ilgstošs". Citiem vārdiem sakot, atgriežoties pie tā, ko mēs iepriekš atzīmējām šajā nodaļā, nebija atšķirības starp E. Vagonera un Elenas G. Vaitas uzskatiem.

Varat salīdzināt abus apgalvojumus:

1. E.Vagoners teica: ... - "Iesākumā bija Vārds". Cilvēka prāts nevar aptvert gadsimtus, uz kuriem attiecas šī frāze." ([E. J. Waggoner, "Christ and His Righteousness" 1890 page.9](#))

2. Elena Vaita rakstā ar nosaukumu "Vārds tapa miesa" sacīja:... - "Šeit Kristus viņiem parāda, ka, lai arī viņi varētu uzskatīt, ka Viņa dzīve ir mazāka par piecdesmit gadiem, tomēr Viņa dievišķo dzīvi nevarēja aprēķināt ar cilvēku aprēķiniem. Kristus esamība pirms Viņa iemiesošanās netiek mērīta ar skaitļiem." ([Ellen G. White, Signs of the Times. 3rd May 1899 "The Word made flesh"](#))

Vēlreiz ir ļoti svarīgi atzīmēt, ka šis pēdējais laikraksta ([Signs of the Times. 3rd May 1899](#)) paziņojums tika uzrakstīts **pēc** grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas. Tam ir jānozīmē, ka pat pēc šīs grāmatas publicēšanas Elena Vaita joprojām ticēja, ka tālā pagātnē, pārkāpjot tūlu atpakaļ, lai cilvēka prāts to saprastu, Dēls tika dzemdināts ([dzimis](#)) no Tēva. Tas skaidri parāda, ka viņas grāmata "Laikmetu Ilgas" nepauž trīsvienīgus uzskatus. Visas šīs zināšanas palīdz mums skaidrāk izprast Elenas Vaitas grāmatas "Laikmetu Ilgas" pirmās nodaļas vārdu nozīmi. Viņa rakstīja: ... - "No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu" ([Elena Vaita, "Laikmetu Ilgas", 19. lpp., "Dievs ar mums"](#))

Vārdos "no mūžības pirmlaikiem" Elena Vaita nemēģināja pateikt, ka Dēls kā atsevišķa persona no Dieva būtu bijis kopā ar Dievu no mūžības ("[kopš mūžības](#)"), bet ka Viņa dievišķo dzīvi nevarēja saskaitīt ar cilvēku aprēķiniem ([izmērīt ar skaitļiem](#)).

Brīdinošs paziņojums.

Urija Smits skaisti apkopoja SDA izpratni, ka Kristus pēc būtības ir Dievs, bet ne Dievs Tēvs. Savā grāmatā "Skatoties uz Jēzu" (1898) viņš runāja par Dēla dzimšanas jēdzienu SDA: ... - "Ar Dēlu dievības attīstība kā dievībai apstājās. Viss pārējais, dzīvais vai nedzīvais, bija Tēva un Dēla radīts. Tēvs bija kā primārais iemesls, Dēls kā darbojošais aģents, ar kura starpniecību viss tika paveikts. Un nav augstākas vai zemākas inteliģences pakāpes neatkarīgi no tā, cik tās attīstītas; vai tās būtu ķerubū vai serafu pavēlniecības; vai kādu mirdzošu troņu vai plašumu valdības, ķēniņvalstis vai citi spēki, tomēr tos visus ir radījis mūsu Kungs Jēzus Kristus." ([Uriah Smith, "Looking unto Jesus", page 13, chapter 2, "Christ as Creator" 1898](#))

Urija Smits ticēja, ka Kristus ir Dievs, kā arī tam, ka Viņš ir no Dieva dzimis. Šī ticība vienpiedzimušajam Dēlam bija tā ticība, no kuras, kā teica Elena Vaita, notiks ļoti nopietna atkāpšanās.

Toreiz viņa 1904. gadā teica: ... - „Nepievilieties; daudzi atkāpsies, klausoties maldinošos garus un velna mācības. Tagad mums ir šo briesmu "alfa". Bet "omega" būs ar pārsteidzošu dabu." ([Ellen G. White, Special Testimonies Series B, No. 2 page 16, "A Letter to Leading Physicians", July 24th 1904, "Teach the Word"](#))

Tikai tad, kad mēs saprotam, ka Kristus patiešām ir Dieva Dēls, mēs varam saprast un novērtēt patieso evaņģēliju. Fakts, ka šodienas SDA Baznīca ir noraidījusi pārliecību, ka Kristus ir dzimis Dēls ([īstais Dēls](#)), parāda, cik tālu viņi patiesībā ir atkāpušies no SDA Pionieru sākotnējā vēstījuma.

Kā jau iepriekš redzējām, Trīsvienības teoloģija, kas tagad ir SDA Baznīcas rīcībā, patiešām iznīcina ticību, ka Kristus kā Dēls varēja pazaudēt mūžīgo eksistenci. Tā tiešām apgalvo, ka Viņš nevarēja nomirt. Tas neizbēgami aizēno mīlestību, kas gan Dievam, gan Kristum ir pret kritušo cilvēci. Šāda teoloģija aizsedz risku, ko šīs divas dievišķās būtnes uzņēmas, nodrošinot cilvēces pestīšanu. Pašreizējā Trīsvienības teoloģija noteikti ir atkāpšanās no 1904. gada SDA ticības.

Noslēgumā.

Noslēdzot gan šo, gan iepriekšējo nodaļu, mēs varam redzēt, ka 1900. gadu sākumā, esot pilnīgā saskaņā ar tā laika SDA kopumā, Elena Vaita atkārtoti teica, ka attiecībā uz personībām bezgalīgais Dievs un Kristus ir divas atsevišķas, atšķirīgas personības, pie tam par Dēla personību viņa teica, ka Kristus būtībā ir Dievs ("ES ESMU"). Tas ir tāpēc, kā tika uzskatīts, ka Viņš ir vienīgais Dievam piedzimušais, tāpēc Viņš patiešām ir vienīgais un ekskluzīvais (**neatkārtojams**) patiesais Dieva Dēls. Tas nozīmē, ka Kristus klātbūtne bija un paliek mūžīga.

Kā Elena Vaita teica, un tā bija viņas pārliecība, ka "omega" būs ļoti nopietna atkrišana, un no tā, ko mēs redzējām iepriekšējā nodaļā, tā pilnā sparā sākās jau nedaudz gadus pēc viņas nāves. Tāpēc Elena Vaita pēdējos gados pirms nāves (**1900. gadu sākumā**) uzsvēra SDA sākotnējo reliģiju (**ticību**), sakot, ka to nekad nevajadzētu izmainīt vai no tās atteikties. Mēs to vēl ļoti skaidri redzēsim nākamajās nodaļās.

Mēs varam arī redzēt, ka tad, kad Elena Vaita lietoja vārdu "mūžīgs", viņa nekad neuzsvēra, ka šis vārds varētu nozīmēt "mūžību vai bezgalību", bet gan, ka to vajadzētu saprast kā nenosakāmas eksistences ilgumu.

Tagad mums ir jāpāriet no Dēla pirms iemiesošanās eksistences teoloģiskās izpētes uz Viņa dzīvi iemiesojumā un tās izpēti. Mēs to izdarīsim nākamajā nodaļā (**septiņpadsmitajā**). Šeit mēs redzēsim, ka savienojoties ar cilvēka dabu, Viņš nostādīja Sevi tieši tādā pašā stāvoklī kā jūs un es. Tas ir saistīts ar tā saukto "kenozi". Mēs redzēsim, ka par to ir dažādas izpratnes.

Septiņpadsmitā nodaļa.

Kenoze.

Turpinājums sekos...